Anhang
til
Rigsdagstidenden.

1851. № 4.

Tredie Session.

(Forts. af Udkast til Lov angaaende Bagernæringen i Kjøbenhavn.)

Skjøndt den saaledes indgivne Protest gav sig Udseende af at indeholde klare Beviisligheder for, at de paastaaede Rettigheder virkelig vare retligt begrundede, findes imidlertid næsten Intet derved at være fremkommet, som ikke allerede tidligere har været bekjendt og været taget i fornøden og grundig Betragtning af de Autoriteter, der have havt nærværende Sag under Overveielse. Forsaavidt det saaledes navnlig i bemeldte Protest er paastaaet, at Reskriptet af 28 April 1739 indeholder et gyldigt Fundament for den af Bagergaardenes Eiere paastaaede Eneberettigelse, da har bemeldte Reskripts Utilstrækkelighed i denne Henseende allerede tidligere været erkjendt, og efter de Gjendrivelser, der have fundet Sted deels i Motiverne til det forrige Lovudkast, deels i det Foredrag (Folketh. Tid. Pg. 1977—2003), hvormed den daværende Indenrigsminister indledede Behandlingen af denne Sag i Folkethinget, vil det her være overflødigt at bemærke Videre, end at det af bemeldte Reskripts Udtryk og af de forud for samme stedfundne Forhandlinger tydeligt fremgaaer, at naar Reskriptet fastsætter Bagernes Antal til 50, da har Hensigten dermed kun været at træffe et for Byens Tarv tjenligt og tilmed kun foreløbigt Arrangement, der efter Omstændighedernes Krav i Fremtiden kunde og skulde forandres; og, naar det fremdeles i Reskriptet tilføies, „at Bagerrettigheden skal følge et lige Antal Bagergaarde", er det ligeledes af de forhaandenværende Oplysninger tilstrækkeligt klart, at den saaledes nævnte Bagerrettighed vel var en Rettighed, men ingenlunde nogen Enerettighed til Bageriers Drivt, samt at hele denne Bestemmelse ligeledes kun har været en til Byens almindelige Tarv sigtende Forholdsregel for at forebygge Ildsvaade og derhos sikkre Bageriernes ligelige Fordeling over Byen, samt endelig for at controllere og forhindre mulige Formindskelser i Bagernes Antal, uden at der forefindes mindste Spor til, at Lovgivningen derved har villet give hine Gaardes Eiere noget Tilsagn om eller Privilegium paa nogensomhelst fremtidig Eneberettigelse. Men er det saaledes sikkert, at bemeldte Reskript ikke ved sin Udstedelse havde til Hensigt at forunde noget saadant Privilegium, da kan ingen af de paaberaabte senere Tilkjendegivelser forandre denne Characteer af Reskriptets Bestemmelser, ligesaalidt som nogen af de nævnte senere Udtalelser i sig indeholder noget Tilsagn eller Bevilling, som til et saadant Privilegiums gyldige Stiftelse er fornøden. Meget mere frembyde Reskript af 10de April 1761 og Placat 16. April 1841 tydelige Tilkjendegivelser om, at Lovgivningen ikke anerkjendte nogensomhelst Eneberettigelse for Bagergaardene, ligesom Laugsanordningen af 21. Marts 1800 § 19 og Frdn. 23. Mai s. A. § 10 ved at behandle det kjøbenhavnske Bagerlaug ganske paa samme Maade som andre Laug give utvivlsomme Beviser for en lignende Forudsætning hos Lovgivningen.

Endelig har Administrationen til enhver Tid, naar Anledning dertil var forhaanden, baade i forrige og nærværende Aarhundrede meddeelt nye Bevillinger til Bageriers Anlæg udenfor de tidligere Bagergaarde, i hvilken Henseende det ikke bør lades ubemærket, at